

מסורת הש"ס

(א) בילה יט. (שבת קיד.
פסחים נח. מנחות קז.)
(ב) גיטין נט. (ג) שם
(ד) גיטין שם ע"ה.
(ה) (התפספת פ"ו)
(ו) (תנלה ז"ל) (ז) וי'
יחזקאל כג. (ח) (שנתח כח.)
(ט) ד"ה ק"ש שמי, י"ג
רש"י שוה"ש
(כ) ששעמ מהרש"א וי'
רש"י (ל) ז"ל מן.
(ם) (נעלי טו.) (ז) (לקמן
ק"ה) (ס) ע"י ד"מ ורש"י.

תורה אור השלם

1. וְכִי יוֹד אֵשׁ עַל רֵעֵהוּ
לְהַרְגוֹ בְּעֵרְקָהּ מִמֶּנּוּ
מִזְבִּיחַ תִּקְרָא לְמֹתוֹ:
2. לֹא תִהְיֶה אַחֲרֵי רֵכִים
לְרַעַת וְלֹא תִנְעָה עַל רֵב
לְנֹט אַחֲרֵי רֵכִים
לְמֹתוֹ:
3. וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַנְשֵׁי
חֲנָנִי אֵשׁ אֶת חֲרִבּוֹ
וַיִּחַדּוּ אֵשׁ אֶת חֲרִבּוֹ
וַיִּחַדּוּ מֵהַ דָּוָד אֶת חֲרִבּוֹ
וַיַּעֲלֵה אַחֲרָיו עַל כֶּבֶד־כֶּסֶף
מֵאֹת אִישׁ וּמֵאֹתִים שָׂבִי
עַל הַבָּלִים:

הגהות הב"ח

(א) ישי"ר ד"ה לא תענה
וסי' מן הלד שחא ישמע
אחז: (ב) ד"ה העמלות
וסי' אס רבו המעמלין:
(ג) תוס' ד"ה והא וסי' דמי
פרץ והא הוי: (ד) ד"ה
רנה וסי' שמורד נמלטת
היה ובעי:

מוסף רש"י

[illegible]

אין רײַזע דורש אױסו. דאָן בין יײַט לשבת אלא חוץ נפש בלדדו
דעה בײַט נמי כל מלאכה לא תעשה (חגיגה:). הנהא. די. מקנה
דמילתיה דרבה היא. הנהא למאן דאמר נדרים ונדבות אין קריבין
יוס טוב מילת לאקומע מיט מוצהים. בקרבן יחד דלא דחי לא שבת
יוס טוב דמי. דערשט מײַט

מה יום טוב שנדרה
רצתה רוחה אותו ק
את יום טוב אינו ד
רוחה אותו הניחא למ
ונדרות קריבין ביום כ
נדרים ונדרות קריבין
למימר אלא אמר רב
נדרים ונדרות קריבין
מתקיים מעם מזבחי ר
דאמר נדרים ונדרות
הכתיב מעם מזבחי מ
יגהו תמיד ואמר
תקחנה למות: כ"ד
והטהרות כ"ו: אמר ר
דבי רבי ומינאי דידר
והא אנן מתחילין מ
בריה דרבא ואיתימא

הַיְקוֹן (יִשְׁרָאֵל דָּף ט:). דַּקְמִי הַשִּׁיבִי
 זֶרֶם וְגִמְטָא שֶׁכְּתוּבָה בְּפִי סִיקְרִיקוֹן
 עֵינִים עֲשֵׂר מֵדֵס שֶׁן וְאִמֵּר דָּר אֵלֶּה
 הָיָה בְּהִסְוֵא מִיִּינֵינָה וְיִמְעִיל דִּידִי הָיָה
 לְתַחֲמִילִי בִּרְשָׁא: מִן הַדָּר הוּא מִתְחַלֵּי
 לַפִּסְתִּי עֵשׂוֹת יִמְרֵיהֶם אִתִּיהֶם בּו: דְּבִירֵי
 דְּבִירֵי וּלְוִלְלֵי: בְּקוּסוֹת אֲחֵרוֹת: מוֹרֶת
 וְגוֹלְתֵן עַל יִשְׂרָאֵל כְּלֵדֵס אֶחָד שְׁאִין
 מִתְּמוֹת כֻּכַל יִשְׂרָאֵל בְּחֹרֶה וְגוֹדֵלֵה
 כְּגוֹן מִתֵּשֶׁ שִׁיבֵה הָיָה עַל כֵּל יִשְׂרָאֵל
 בְּתַלְמוֹת מוֹרְמוֹהֶוּ וְדוֹן רַבִּי נִשְׂאִילָה
 וּבְחֹרֶה: הָיָה אֲלֵשׁוֹר: חֲבִירוֹ בְּחֹרֶה
 וְלֹא הָיָה בְּקוּסוֹת אֲחֵר: וְכֵן הָיָה עֵינֵיהֶם.
 שִׁמְחָתָהּ הִיבֵשׁוֹ וְאֲלֵשׁוֹר: הָיָה וְקוּסֵי.
 כְּגוֹן שִׁמְחָתָהּ וְאֲלֵכָן (יִשְׁבּוּעַ): עֵירָה
 הַיִּסְיָרִי. מִתְּרִיק (דָּף טו:). אֲמֵרִינִי דְּהֵי
 מִמֵּינִי לְהוֹ לִרְבֵּנָן עַל גְּבִי כְּרִי כְּדִסְוֹת
 (שִׁי: ה) עֵירָה הַיִּסְיָרִי הֵי כֵּן לְדוֹד:
 שִׁמְחִי. גְּדוּלֵה הֵי כְּדֵשֶׁמֶכֶן (שִׁשִּׁי: שִׁי) עֵירָה
 לִקְרֹאֵת דִּידִי הִירִידן בְּגֻלְתָּהּ אִשִּׁם:
 שִׁנְכָה. אִשִּׁים עֵינֵיהֶם אֲלֵכָן מִשֵּׁל
 חֻקִּיהֶם כְּדֵשֶׁמֶךְ בִּפְ' הֵו בּוֹרֵר (לְשׁוֹן ט:).
 לֹא קִטְעֵה עַל רַב. כְּמִיבִי בִּלְלֵה יִירִיד
 מִשְׁמַע לֹא מִתְּחַלֵּה עַל מוֹשֵׁל עַל בִּי"ד
 הֵלֵךְ לֹא מִתְּחַלֵּה מִיִּינֵיהֶם לְדֵלֵת חוּל
 לֵיחַ חוּבֵה וְלֹא פִלְגִינֵה עֵלִינֵיהֶם וּמִתְחַלֵּין
 מִן הַדָּר (ט: ה) (שִׁלָּה יִשְׁמַע) אֶחָד דְּבִירֵי
 אֶחָד הַמְּוִסִּים יִיכְסִיִּים עֵמּוֹ:
 יִיכְסִיִּים גְּדוּלֵה מִרְבּוֹ. בְּחֹרֶהוֹת וְגִמְטָה
 עֵלִי לְדוֹתוֹ מִשּׁוֹם מוֹרֵד בְּתַלְמוֹת:
 שׁוֹנֵה דֵשֶׁם לְתַחֲמִילִי. וְיִמְעִיל לֹא פִסִּים
 לְמוֹת וְלִחְמוֹת מִתְּמוֹת וְדוֹן עֵמּוֹ
 יִיכְסִיִּים עֵמּוֹ אִלּוּ לְמוֹת אִלּוּ לְמוֹתָהּ וְיִמְעִיל

הרין על פי התלמוד כאלה מן הדיינים: העמאום והספרות.
שהוראתן ביחוד ואין בהם מניין אלא אם כן חולקין וארץ לעמוד
לתמן אם רבו (ו) העמאין או המסורין מוניין את האב ובנו או
את הרב ותלמידיו בשנים אבל דיני ממונות ונפשות ומכות שמנין
שלהם איך בתחלת הרין (טו) את המורה הם לרץ שלשה ודיני
נפשות כ"ג וכן קידוש החדש שצריך שלשה דמשפט כמידי דיה
(ההלים פה) כי חוק לישראל הוא משפט לאלהי יעקב ומוקמינן ליה
בקידוש החדש בנמר"ה (דף דה:) וכן עיבור השנה שצריך שלשה
חמשה ושבעה (עליו:) אין האב ובנו כשרין זה עם זה ולא הרב ותלמידיו נמני

ת (שם). הא דהו חזקיה. חזקיה מלך יהודה גדול כמורה היה, כדאמרין בחלק (צד: שם). דהו
 ארמין (לעיל כו). שנהא הוה דרש בתלמוד ריטובא וחזקיה כמד קרי ריטובא (גיטין שם). והא
 איכטיל. מנחם הרב כדאמרין נח נזיר (לעיל כו גיטין שם).

אחד דיני ממונות פרק רביעי סנהדרין לו.

זמנה י"ט. וזאת ומגיל דלל דמיא רמיא י"ט הא אפי' שבת
דמיא אי לא משום דכתיב (שמות לה) בכל מושבותיכם וי"ט
לא כתיב א"כ תדעה י"ט בק"ו ומה עבודה שדומה יום טוב רמיא
דומה אותו וכו' וי"ל דליכא לתימר שבת יוכיח שנדמיא מפני

מפני קרבן יחיד אין
נכון יחיד שהוא דוחה
שלא תהא רציחה
דאמר ר' אבהו גדרים
ב אלא למאן דאמר
יונים טוב מאי איכא
לא מביעאי למיך
ביום טוב דהא לא
ל אלא אפילו למאן
דאמר ר' יוחנן ביום טוב
הוי המיוחד לי ומאי
ממנא ימעם מוחבי
ממונות הגמאות
אנא הואי ב' במנינא

היו מתחלי ברישא וגורול תנן אמור רבה יביי הלל בריה דרבי רבי דכולהו מנייניהו אמר רב בריה דרבא וולס (מימות תורה וגורולה במקום ששע הוה אלעזר ורוא

כולהו שני קאסרין. דמשהומל גדולתו לא פסק כולה שני והשתא לא קשה לפסרים דגריס והא הוה אלעזר הוה פסחא דמי פריך והא הוה אלעזר שהומלה גדולתו אחר של יחושע וימיה לא משי יחושע הוה עמיאל בן קנז שהחזיר הלכות (הלכות) שנתפחו משראל בימי אבנז של משה (תמורה דף ע"ט):

והא הוה הונא בר נתן. שהיה קרוב למלכות כדאיתא בפ"ב דזבחים (דף י"ט.) דלמאקיים ביה והיו מלכים אומנך;

דייני נפשות מתוויין מן הצד.
משום לא מענה על רב שאכל
דייני ממונות לא חיישי' ומ"מ דנק
שאלה יכולין לענות ואפשר לא דעך
על רב דדייני נפשות כתיב ולא דדייני
ממונות לעי' ג' לענוות קאי נמי אדניי
ממונות למאן דמוקי לה גריש מפלתיין
(דף ג' ב"ב) נוטה:

רבה בר בר חנה אמר ר' יוחנן
מחבא ויחזרו איש וגו' הכא
משמע שמור במלכות (ו) ובעי למדיינה
דדור היה חושב עלמך מלך כפרק
במה בהמה (שם דף נ. וס) גבי
אוריה שהיה לו לרוד לדור כשהכריז
ולא דיינה א"ס שהיה מורד במלכות
כדאמרין דהם וקשה דלא אמר
במגילה (דף יד: וס) דמורד במלכות
לא בעי למדיינה וס לומר לא בעי
למדיינה כשאר חייבי מיתות אלא
לקבל עדות ולרדע ע"ה מורד
במלכות ונראה הלא דאמר לא בעי
למדיינה לענין הא דמנן כשיקון
(דף נב.) דיני נפשות גומרין בו כיום
לכות וביזום שללשתי לחובה ובלילה

שנלחמו און גומרין וואו גומרין צו ציום לחובו ווייט דאמערס
 איה אצטיל ווי דען דיין נפשות בלילה דאמערין לעיל פערקן
 דף (ד): דגד השמש בעיני והשיב לי דלא בעי למדייניה כסא
 דאיה נפשות אלה גומרין צו ציום לחובו וכן מוכח בירושלמי פערקן
 דאמרה איה ווי דען דיין נפשות בלילה איה די ככר נגמר דיין
 מצעד יום: און סוגין דאם איה אחר. משום קידוש השם
 שיעבוד השנה אצטרך לעלען דין פשוטא דאין קרובים כשרים:
 ללמדי

אלא אחד. וסיפא דברייה לא ישנ כנידו ואפילו שותק אלא יעמוד והולך לו:

חובה אין לאחר לחלוק על דבריו. ר' יוחנן אמר מהכא ויאמר דוד לאנשיו תגורו איש חרבו וגו' שונה אדם לחלמידו ודן עמו כרבינו נפשות ומוותבין עליה הטורות והטמאות האבובו הרב ותלמידו ידעו מכות וקידוש התורה ועיבור השנה אב ובנו הרב ותלמידו אין מניין להם אלא אחד ופ

עין משפט
נר מצוה

ג א מ"י פ"א מהלכות
מנינה הלכה זו והל"י:
ג ב ג מ"י פ"א מהל'
סנהדרין הלכה ו:
ג ד מ"י שם הלכה י
טוש"ע חו"מ סימן יט
סוף ה:
ג ה מ"י שם הלכה ז
טוש"ע שם ובהג"ה:

רבינו חננאל

קרוב יחיד קריו וכן
שנדה ממנו קרוב
יחיד רחוק ממנו קרוב
גדולה [אם] קרובין
אחיה אלא למר קרוב
אחי אלא ליסורן אלא
אחיה רחוק יחיד קרוב
יחיד שנדה יחיד אנו קרוב
אחיה רחוק קרוב
אלה תהיה אחיה ואמר
קרובי תזכורתי קרוב
ביתא חיה מה קרוב לך קרוב
אלא אמר רבי אלא כימיא
אמר רבא דרסח תורה
קרובין בירית דבי רבא
נזנא לא יעניין דרבי לטבל
נזנא כההוה נזנא
קרובי מה תקנות למה
מקום שבה תחתיה תחת
קרובי רחוקה רחוקה
העברה אלא אפילו למאן
אמר רבא דרסח תורה
קרובי בירית מה מקום
תחתיה מה תקנות למה
מקום שבה תחתיה תחת
אמר רבא דרסח תורה
מקום שבה תחתיה תחת
מקום שבה תחתיה תחת

[illegible]

מניין להם שנים ודיני נפשות
אמר רב שונה ארס